

18 Οκτωβρίου 2014

Ο κρυφός γελαστός άγιος του Αιγάλεω

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Γέροντας Ευμένιος Σαριδάκης: ο άγιος φίλος των λεπρών

Ο π. Ευμένιος γεννήθηκε το 1931 στην Εθιά Μονοφατίου του νομού Ηρακλείου Κρήτης και ήταν το όγδοο παιδί μιας φτωχής & πιστής οικογένειας. Έγινε μοναχός σε ηλικία 17 χρονών, αγωνίστηκε για την καλλιέργεια της ψυχής του με αγάπη και προσευχή και δοκιμάστηκε σκληρά και από την ασθένεια της λέπρας, αλλά και αργότερα, ενώ ήταν ήδη ιερέας, από δαιμονική επιρροή, με την οποία βασανίστηκε ψυχοσωματικά και ελευθερώθηκε μετά από πολλές προσευχές, αγρυπνίες και εξορκισμούς σε μοναστήρια της Κρήτης, όπως στις μονές Κουδουμά και Παναγίας Καλυβιανής.

Η λέπρα τον έφερε στο Νοσοκομείο Λοιμωδών στην Αγία Βαρβάρα Αθηνών. Εκεί θεραπεύτηκε αλλά, βλέποντας τον ανθρώπινο πόνο, αποφάσισε να παραμείνει στο Νοσοκομείο ως ιερέας, για να βοηθήσει όσο μπορούσε την ανακούφιση των συνανθρώπων του! Εκεί λοιπόν «θα αρχίσει το ποιμαντικό του έργο, που μπροστά

του γονατίζουν οι έχοντες θεολογικά πτυχία και εκκλησιαστικά αξιώματα».

Η αγάπη του και ο ασκητικός του αγώνας έφεραν σ' αυτόν τη χάρη του Θεού και ο ταπεινός ιερέας (λειτουργούσε στο ναό των αγίων Αναργύρων Ιατρών Κοσμά & Δαμιανού, μέσα στο Λοιμωδών) έφτασε σε μεγάλο ύψος αγιότητας -το οποίο διατηρούσε κρυφό όσο μπορούσε- και αξιώθηκε να λάβει το προορατικό χάρισμα, να ζήσει υψηλά πνευματικά βιώματα και οράματα και να βοηθήσει πάρα πολλούς ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξης και μορφωτικού επιπέδου, όχι μόνο με τις συμβουλές και την προσευχή του αλλά και με την αγιασμένη παρουσία του.

Ο Γέροντας αγαπούσε όλο τον κόσμο, κάθε άνθρωπο προσωπικά, και ήταν ένας ιδιαίτερα γελαστός άγιος - το τρανταχτό γέλιο του ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά του - όπως και πολλές φορές έβγαινε από το Ιερό, κατά τη λειτουργία, με τα γένια του βρεγμένα από δάκρυα, αφού προσευχόταν για όλους τους πονεμένους και δυστυχισμένους συνανθρώπους μας και είχε προφανώς και το χάρισμα των δακρύων.

Ο παπούλης μας γελούσε, γελούσε πολύ. Γελούσε με εμάς τους ανθρώπους και μας μετέδιδε τη χαρά του. Γελούσε με τους αγίους, με την Κυρία Θεοτόκο, με τους αγγέλους, και μας μετέδιδε πάλι τη χαρά των αγίων, της Κυρίας Θεοτόκου, των αγγέλων, γι' αυτό, όταν πηγαίναμε εκεί, μπορεί να ήμαστε στενοχωρημένοι και κουρασμένοι ψυχικά ή σωματικά, αλλά φεύγαμε... πετώντας.

Ο π. Ευμένιος γελούσε πολλές φορές και κατά τη διάρκεια των ακολουθιών, μπορεί την ώρα που διάβαζε το ιερό ευαγγέλιο ή όταν εθυμιάζε την Κυρία Θεοτόκο στην «Τιμιωτέρα» [σημαντικό τροπάριο για την Παναγία, που ψάλλεται σε ειδικό σημείο της καθημερινής πρωινής ακολουθίας (όρθρου)] ή την ώρα των παρακλήσεων [παρακλήση ή «παρακλητικός κανόνας» = μουσικό + ποιητικό έργο, που αποτελεί προσευχή προς την Παναγία ή προς έναν άγιο (οι χριστιανοί συχνά διαβάζουν παρακλήσεις στο σπίτι τους, αλλά ψάλλονται & στην εκκλησία)].

[...] «Όποιος τον πλησίαζε, έβλεπε έναν ιερέα, έναν καλόγερο, με έντονη χαρά στο πρόσωπό του. Αυτή η χαρά, πολλές φορές, εκφραζόταν με πολλά γέλια, που αναμιγνύονταν με τα λόγια του ή ξεχύνονταν από τις άκρες των κλειστών χειλιών του, όταν έμενε σιωπηλός. Το καταλάβαινες ότι ήταν γέλια ενός χαριτωμένου ανθρώπου [δηλ. ανθρώπου με θεία χάρη], μιας καρδιάς ξέχειλης από αληθινή, θεία γαλήνη και χαρά, που χυνόταν έξω και δρόσιζε, ξενίζοντας [παραξενεύοντας] τους άλλους.

Ήταν εμφανές ότι ο π. Ευμένιος προσπαθούσε να συγκρατηθεί από ταπείνωση, να μη φανεί αυτή η αγία ιδιαιτερότητα, μα δεν το κατάφερε

πάντοτε.

Όποτε τον επισκεπτόμουν έπαιρνα αυτό το δώρο, τη χαρά δηλαδή και τα «αλλιιώτικα» γέλια του, που κυλούσαν ως την δική μου καρδιά. Όταν φορούσε την ιερατική του στολή και έβγαινε στην Ωραία Πύλη για το «Ειρήνη πάσι» ή θυμιάζε την Παναγία μας στο τέμπλο, το πρόσωπό του, συγκρινόμενα με τα απαστράπτοντα άμφια, έλαμπε περισσότερο. Ιδιαίτερα μπροστά στην Θεοτόκο, στην Τιμιωτέρα ή στους Χαιρετισμούς, την χαιρετούσε πραγματικά πλημμυρισμένος χαρά και γελούσε μόνος αυτός, σαν να του είπε η Θεοτόκος μιαν ευχάριστη είδηση. [...]» (βλ. Σίμωνος μοναχού, π. *Ευμένιος - Ο κρυφός άγιος της εποχής μας*, Αθήνα 2010, 2η έκδ., σελ. 137-146).

Ο Γέροντας Πορφύριος έλεγε για τον Γέροντα Ευμένιο: «Να πηγαίνετε να παίρνετε την ευχή του Γέροντα Ευμένιου, γιατί είναι ο κρυμμένος Άγιος των ημερών μας. Σαν τον Γέροντα Ευμένιο βρίσκει κανείς κάθε διακόσια χρόνια».

Στο Νοσοκομείο Λοιμωδών ευτύχησε να γνωρίσει το λεπρό άγιο μοναχό Νικηφόρο, που, αν και τυφλός από την ασθένειά του, έγινε μεγάλος πνευματικός πατέρας των χριστιανών και δάσκαλος του Γέροντα Ευμένιου.

Τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» και την 23η Μαΐου 1999 παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο και τάφηκε, σύμφωνα με την επιθυμία του, στον τόπο που γεννήθηκε (στην Εθιά).

Η προσευχή του Γέροντα («Και εχάρη ο Θεός»)

Η μυστική ζωή του αγίου Γέροντα (=οι προσωπικοί ασκητικοί αγώνες του) δεν είναι ευρύτερα γνωστή. Όμως έχει ιδιαίτερη σημασία η παρακάτω προσευχή του, που περιλαμβάνεται, μαζί με πολλά άλλα στοιχεία για τη ζωή του και μαρτυρίες πολλών ανθρώπων που τον γνώρισαν (και πολλές μαρτυρίες για τα αγιοπνευματικά [=θαυματουργικά] χαρίσματά του), στο εξαιρετικό βιβλίο του Σίμωνος Μοναχού π. *Ευμένιος - Ο κρυφός άγιος της εποχής μας*, σελ. 133-134. Διηγείται ο μητροπολίτης Μόρφου της Κύπρου Νεόφυτος.

«Ένα πολύ σημαντικό περιστατικό, που θυμούμαι από τον γέροντα Ευμένιο, είναι μία προσευχή του έκανε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, θέλω να σώσεις όλους τους ανθρώπους».

«Κι εχάρη ο Θεός», μου έλεγε.

«Και μετά είπα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, θέλω να σώσεις όλους τους καθολικούς. Και όλους τους προτεστάντες, Χριστέ μου, θέλω να σώσεις». Κι εχάρη ο Θεός.

«Θέλω να σώσεις και τους μουσουλμάνους και όσους ανήκουν σε όλες τις θρησκείες, και τους αθέους ακόμα θέλω να σώσεις». Κι εχάρη πολύ ο Θεός.

Και του είπα: «Χριστέ μου, θέλω να σώσεις όλους τους απ' αιώνες κεκοιμημένους από Αδάμ μέχρι τώρα». Κι εχάρη ο Θεός πολύ.

Και είπα: «Θεέ μου, θέλω να σώσεις και τον Ιούδα». Και στο τέλος είπα: «Θέλω να σώσεις και τον διάβολο». Κι ελυπήθη ο Θεός».

Του λέω: «Γιατί λυπήθηκε ο Θεός;». «Διότι θέλει ο Θεός και δεν θέλουν αυτοί» μου απάντησε, «δεν υπάρχει ίχνος καλής θελήσεως σωτηρίας στον διάβολο».

«Καλά» του είπα, «πώς κατάλαβες εσύ πότε ο Θεός χαιρόταν και πότε ελυπήθη;». Και μου λέει: «Άμα η καρδιά σου γίνει ένα με την καρδιά του Χριστού, αισθάνεσαι αυτά που αισθάνεται».

Δηλαδή αντιλαμβάνεσαι τι εύρος είχε η καρδιά αυτού του ανθρώπου; Αυτό είναι από τα πιο δυνατά που έχω ακούσει και δεν το έχω ακούσει από κανέναν άλλον. Κι αυτό το καταλάβαινε από την ένταση της Χάριτος. Ανάλογα με τον βαθμό της Χάριτος αντιλαμβανόταν την λύπη ή την χαρά Του, σ' αυτό που ο ίδιος έλεγε ή έκανε».

[Χάρις: η αγαθή ενέργεια του Θεού, που εκπέμπεται σε όλα τα πλάσματα και που ανάλογα με το βαθμό, που ο άνθρωπος ανοίγεται σ' αυτήν (=την επιθυμεί και γίνεται κατάλληλος για να μπει μέσα του, καλλιεργώντας την ταπεινή αγάπη), σώζεται και γίνεται άγιος. Κατά τους αγίους Πατέρες, η Χάρις είναι «άκτιστη», δηλ. αδημιούργητη: εκπέμπεται απευθείας από το Θεό, δεν είναι δημιούργημά Του – κι έτσι, όποιος ανοίγεται και μπαίνει μέσα του η θεία Χάρις, έχει μέσα του τον ίδιο το Θεό αυτοπροσώπως και όχι ένα δημιούργημα, ενώνεται δηλαδή με το Θεό (θέωση).]

Η μάχη με τον εχθρό (διάβολο)

Επειδή πολλοί αναγνώστες θα θέλουν κάτι παραπάνω για το θέμα, ας αναφέρουμε επιγραμματικά λίγες πληροφορίες, προερχόμενες από το βιβλίο του π. Σίμωνα, σελ. 60-65.

Το χτύπημα του εχθρού ήρθε όταν, μετά από σειρά δαιμονικών οραμάτων με άγρια θηρία, ο Γέροντας (νέος & άπειρος ιερέας ακόμη, αν και πιστός, γεμάτος αγάπη & αγωνιστής της προσευχής) έπαψε να έχει ενοχλήσεις και ένιωσε ότι «νίκησε το διάβολο» και τον γελοιοποίησε. Η στιγμή εκείνη ήταν μια εγωιστική πτώση σε παγίδα και ο εχθρός τον χτύπησε καθώς κατέβαινε τη σκάλα του Λοιμωδών, αρχικά στο πρόσωπο και στη συνέχεια στην ψυχή.

Για την περίοδο εκείνη ο Γέροντας είχε πει: «Ήταν ο καιρός που τα δάκρυά μου έκαιγαν το πρόσωπό μου. Ζεματιστά δάκρυα». Η ταλαιπωρία του έπαψε όχι με τη βοήθεια της ψυχιατρικής, αλλά μετά από νηστείες, αγρυπνίες και πολλές επισκέψεις, με τη συντροφιά πιστών φίλων και χωριανών, στα μοναστήρια της Κρήτης. Στην Παναγία του Κουδουμά, κατά τον άγιο Γέροντα, δόθηκε η τελική νίκη κατά του εχθρού, μια νίκη της Παναγίας για χάρη του.

Σημειωτέον ότι η μονή Κουδουμά (νότια νομού Ηρακλείου) είναι μία από τις πιο σημαντικές ορθόδοξες μονές της Κρήτης και πολλοί άγιοι έχουν αναδειχθεί εκεί, όπως οι άγιοι Παρθένιος και Ευμένιος (κοιμήθηκαν αρχές του 20ού αιώνα), Ιωακείμ ο Νάνος, Γεννάδιος ο μετέπειτα ασκητής της Ακουμιανής Γιαλιάς (νομού Ρεθύμνης) κ.λ.π.

Ένα ποίημα αφιερωμένο στο όσιο Γέροντα Ευμένιο Σαριδάκη

Δεν θυμάμαι την ακριβή ημερομηνία.

Με τους αριθμούς άλλωστε δεν τα πάω καλά.

Έχουν πολύ λογική και με κουράζουν.

Μα εκείνο που σίγουρα θυμάμαι

είναι ότι σαν ήρθε το μακάριο λείψανο στο νησί μας

μετά από διήμερο προσκύνημα στην πρωτεύουσα,

ανέβηκα στο χωριό να δω έναν Άγιο.

Δεν είναι δα και τόσο συχνό το φαινόμενο!!!

Όταν πλησίασα κοντά του,

μια λάμψη που έκαιγε κάθε δισταγμό και λογοκρατούσα συνήθεια

φάνηκε ηχηρά στο πρόσωπό του.

Όχι !!!! Δε την έβλεπα μονάχα εγώ.

Ήταν πολλοί εκεί με αναμμένα τα κεριά

και πληγωμένη την καρδιά.

Έλαμπε!!!!!!

Μα η λάμψη αυτή δεν είχε κάτι από αυτή εδώ την κτίση.

Δεν ήταν φως σε δικό μας ουρανό.

Μήτε μορφή από εκείνες που στολίζουν τους τοίχους του χώρου και του χρόνου μας.

Δεν ήταν κορνίζα, για να ξυπνάει την λήθη και την μοναξιά του χωρισμένου.

Ήταν φως εκ φωτός. Λάμψη λαμπρής κοσμημένης.

Μα πιο πολύ από όλα, εκείνο που σταμάτησε της λογικής τους ήχους,

σώπασε και ηρέμησε,

εσώτερες φωνές των απειθών λογισμών μου,

.....τα πόδια τα κουρασμένα του Αγίου.

Ήταν ζεστά και μαλακά σαν την καρδιά του,

κι όμως είχαν περάσει τρεις μέρες που είχε κοιμηθεί !!!

(π. Λίβυος)

Πηγή: o-nekros.blogspot.gr/